

det med nogen Føje kan siges, at vi ere komne i ved, at vi nu igen ere begyndte paa Forhandlinger, og forskaane Lærerne for endnu en Gang at faa et Aars Skuffelse. Det tror jeg, vi skyldte dem, thi det maa siges til Lærernes Ros, at vi den Dag i Dag have en god Lærerstand i Danmark. Lad os derfor drage Omsorg for, at vi ogsaa kunne bevare den.

M. Madsen: Jeg tillod mig i Gaar at udtale et Par Bemærkninger med Hensyn til et vist Partis Stilling. De løde saaledes efter Tidenden, som ligger her: „Jeg kan dernæst ikke undlade at anerkende de moderates efter min Mening ærlige Forsøg paa at faa Reformen standset . . . det ærede Medlem for Verninge havde valgt den meget snedige Taktik at bevære selve Kernepunktet, navnlig Kaldelsesparagraffen, og prøve paa, om han mulig hos Flertallet, som ikke ret vel kan tænkes at ville forlade dette Standpunkt, kunde vække Mistillid til Ministerens Affattelse deraf. Jeg erkender, at det er den rigtige Vej, hvis man ønsker atter at naa til at faa Sagen standset“. Denne Udtalelse, som jeg ikke synes var ganske uberettiget, synes at have ramt i ganske betydelig Grad. For to-tre af d'Hrr. moderate, som have haft Ordet, have benyttet sig deraf til at henvende forskellige Kvitteringer til mig, som jeg nu skal forsøge efter fattig Evne at honorere. Først maa jeg henvende mig til det ærede Medlem for Verninge (H. Holm), der tog denne efter min Mening ganske simple Sag, som det kunde være, paa en meget forunderlig Maade. Den Maade, hvorpaa det ærede Medlem tog det, lod ikke til at have noget i og for sig med Sagen at gøre; det var en fuldstændig personlig Maade, hvorpaa det ærede Medlem søgte at tilbagevise mine Udtalelser. Om det er lykkedes, overlader jeg ganske til Tinget at bedømme. Men naar det ærede Medlem talte om min „raske Maade, som vi alle kende“, tror jeg, det ærede Medlem skulde være forsigtig med at tale om Raskhed, thi som bekendt er der næppe nogen i denne Sal saa bekendt for Raskhed som han, og det er ikke altid paa den mest uskyldige Maade. Jeg vil føje til, at min Omtale af denne Sag forekommer mig at være ret beskeden, og den havde i alt Fald ikke det Korn af Bitterhed, som den synes at have vakt hos forskellige ærede Medlemmer. Maa jeg indskyde den Bemærkning, at det forbyrser mig saa meget mere, som jeg grant mindes den Tid, da jeg var ualmindelig gode Venner ogsaa med

det ærede Medlem for Verninge. Den Gang fandt han mig aldrig for rask. Nu derimod synes det, at jeg ikke kan faa Lov til at tage Ordet i en Sag, som for Alvor ligger mig paa Sinde, og gøre et Par Bemærkninger, uden at jeg bliver betragtet som rask for ikke at sige uartig. Hvad „Snedigheden“ angaar, viser Tidenden, at jeg virkelig har brugt dette Udtryk. Da det synes at have stødt det ærede Medlem, beklager jeg meget, at jeg har brugt det. Jeg kunde saa udmærket godt have valgt et andet, som ganske vist vilde have svaret til det samme. Men det ærede Medlem lod mig ogsaa forstaa, at det overhovedet var en ret betydelig Naade, naar han svarede mig; det kunde ikke være faldet ham ind, hvis ikke Bladene særlig havde benyttet mine Udtalelser, dels til at rose mig for dem, dels til at give dem Vægt, det vil sige som Angreb paa det ærede Medlem og hans Parti; ellers kunde det ikke have faldet ham ind at svare mig. Jeg faar Indtrykket af, at det ærede Medlem der stiller sig paa en Piedestal, som hans Stilling egentlig ikke kan berettigge ham til. Denne Fornemhed og, om jeg saa maa sige, denne Raskhed paa dette Punkt tror jeg er en lille Smule ilde valgt, for ikke at sige simpelthen malplaceret. Da dernæst det ærede Medlem omtalte mit mulige Forhold til visse Blade og Personer, maa jeg med Hensyn til det sidste gøre opmærksom paa, at jeg aldrig har set her i Tinget, at det var en Anke mod en Kollega, at han forstod at omgaa alle Partier; men jeg ser nu, at det har forarget det ærede Medlem, at jeg har omgaaedes det ærede Medlem for Ringsted (Zahle). Jeg indrømmer, at det ærede Medlem for Ringsted under Tiden er nok saa morsom som det ærede Medlem for Verninge; det er maaske Grunden til, at jeg har foretrukket hans Omgang. Jeg kan ellers forsikre det ærede Medlem, at min gamle Kærlighed til ham og hans Parti ingenlunde er rustet ganske.

Dernæst kom det ærede Medlem stærkt ind paa mit mulige Forhold til visse Blade. Maa jeg gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at det forekommer mig at strejfe lovlig stærkt ind paa de private Forholds Omraader, og fra dette Standpunkt betragter jeg det som en Næsvished, som jeg tror, han skal holde sig fra! Hvis det derimod er selve den offentlige Side af Sagen, hvis det ærede Medlem og hans Meningsfæller ville gøre mig ansvarlig for visse Hovedstadsblades Meninger i politisk Henseende og Kommentarer over for po-